

LBRIS

We know
books

VANESSA MONTFORT

Alianța fiicelor rele

Traducere din limba spaniolă și note de
ANCA COMAN DOICIN

 UNIVERS

Când te întorci în locul unde ai copilărit, totul ți se pare mai mic. Proporțiile se schimbă, mai ales cele emoționale. De aceea, cei patru protagoniști ai noștri nu au bănuț niciodată că, după douăzeci de ani, în perimetrul de un kilometru care odinioară a fost tot universul lor, vor trăi din nou o aventură ca atunci când se jucau încercând să rezolve mistere în piață.

Piața... Existau doar patru piețe în lume cu acest nume, dar, dintre toate, Plaza de Oriente¹ din Madrid era singura orientată către Occident, ca o busolă stricată. Poate că de aceea, de-a lungul anilor, i-a adunat laolaltă, dar în egală măsură i-a și dezorientat pe cei care au locuit în perimetrul ei. Mulțumită acestui fapt, le oferea apusuri delirante pe fundalul cărora să viseze sau să se îndrăgostească.

Ceea ce nu este întâmplător e faptul că teatrul s-a născut într-o agora. Și în această agora nu numai că se înălța un mare teatru, dar, odată cu trecerea secolelor, piața însăși și-a păstrat spiritul teatral, atrăgând în raza sa personaje mici și mari. S-ar putea spune că, atunci când vecinii săi ieșeau pe stradă, o făceau ca și cum ar fi pășit pe scenă, conștienți că lumina pe care o proiecta asupra lor era foarte frumoasă, dar nemiloasă în orice perioadă a anului, gata să scoată în evidență toate

---

¹ „Piața Orientului“ (în spaniolă, în original).

detaliile în orice situație, cu o aură de irealitate care îi obliga să trăiască la limita dintre dramă și comedie.

Universul are întotdeauna un plan.

Unii cred că, indiferent de ce ne rezervă viața, soarta ne găsește în cele din urmă. Sau, mai degrabă decât soarta, în cazul acestei povești, conversațiile neîncheiate.

MÓNICA

— Vă rog să nu atingeți câinele!

Vocea agentului răsună în încăperea mică.

Alături, un ciobănesc german atent. Atunci, Mónica îi desfacea lesa micuței și rostea prima comandă: „Fiera, caută!“ Când începea să scormonească hotărâtă în bagaj, când cu două lătrături categorice anunța locul unde agenții trebuiau să deschidă, atunci de obicei suspectul era pierdut.

Exact cum s-a întâmplat în acea dimineață în aeroportul din Madrid, deși de această dată descoperirea era remarcabilă. La fel ca în alte ocazii, după ce auzi ordinul, Fiera își îndreptă urechile de spiriduș spre exterior și își mișcă nasul până când îl simți spongios. Identifică imediat mirosul acela înțepător foarte asemănător cu al stăpânei sale când avea febră. Fără să stea pe gânduri, se năpusti asupra geamantanului bărbatului și își înfipse ghearele în fermoar, ca și cum ar fi fost pe repede înainte, până când acesta cedă.

În interior, un costum elegant de toreador.

Bărbatul cu burtă de gravidă începu să transpire abundent.

— Venim de la o coridă în Mexic. Însoțesc echipa, explică.

Ceilalți doi îl priveau cu uimire, pe când Chihuahua explora cu nerăbdarea unui designer fiecare cusătură și broderie a sacoului, până când păru să ajungă la o concluzie clară și, fără să stea pe gânduri, mușcă îndârjită căptușeala.

— Dar ce face bestia aia scârboasă? Asta valorează o avere!

Încercă s-o alunge, dar i se porunci să stea jos.

— Nu înțelegeți! O să fiu concediat!

— Sunt perfect de acord: valorează o avere și veți fi concediat, spuse Mónica, apoi adăugă către agent: Este în căptușeală și aproape aș putea să jur că, dacă îl duceți la curățătorie, o să iasă încă vreo două kilograme din impregnare.

Antolián zâmbi cu jumătate de gură.

— Atunci îl vom duce la o curățătorie de încredere..., zise în timp ce îi puneă bărbatului cătușele.

Telefonul începu să vibreze din nou cu insistență: „Mama“, indica un apel video. Mónica închise repede; îi spusese de nenumărate ori să întrebe înainte de a folosi camera. Își suflă bretonul; în plus, știa foarte bine că era la serviciu... Trase adânc aer în piept și își mângâie cățelușa pe căpșorul rotund, gest pentru care animăluțul îi mulțumi întinzându-se bucuroasă în două picioare pe glezna ei dreaptă. Fusese floare la ureche, se gândi ea mândră. Să scormonească în bagaje adulmecând acea urmă de amoniac era aproape la fel de distractiv ca a extrage biscuiți din jucăria pe care Mónica i-o ascundea prin toată casa.

Ajunși în acel punct, cel arestat obișnuia să arunce vina pe altcineva și să ceară un avocat. Dar de data aceasta, după ce Fiera îi miroși mâinile mârâind, după ce cu alte două lătrături hotărâte îi alertă pe agenți să demonteze bastonul pe care se sprijinea și al cărui băț îl găsiră plin cu pungulițele corespunzătoare, ajunse să se incrimineze singur. Apoi susținu că l-au convins alții să facă pe catârul. Ce dezamăgire, se gândi Mónica, după cât de originală fusese modalitatea de transport.

Cei buni, cel puțin deocamdată, ieșiră din sala de control în urma celor doi câini triumfători ai lor. Înăuntru, cel rău, sau poate doar prostul, continua să injure de mama focului.

— Cine este cea mai deșteaptă...? spuse agentul și se aplecă deasupra cățelușei Chihuahua, care sări speriată înapoi.

Stăpâna ei își încrucișă brațele și își clătină coada de cal dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi urmat să necheze.

— Nu face asta. Nu o ridică de pe jos, nu o îmbrățișa, este un câine. Și este un agent. Nu-i place.

— Dar uite ce ochișori are...

— Da, dar a reținut mai mulți oameni decât tine anul acesta.

Antolián se ridică docil și atunci mărturisii că-i amintea de Atenea lui. Mónica deschise larg ochii: pe noua lui iubită o chema Atenea? El strănută de mai multe ori în timp ce aproba, de fapt, doar a trebuit să-și rostească numele ca să-l cuce-rească, recunoscă el, ce să facă dacă îi plăcea provocarea, și, spunând asta, dispăru în spatele acelei batiste imense care-i provoca mereu fiori Monicăi. În numele tuturor zeilor, se întrebă dresoarea, cine mai folosește batiste din pânză în ziua de azi, și mai ales după o pandemie? Apoi Antolián începu să-și sufle nasul ca o trompetă și o asigură fonfăit că primăvara asta îl va ucide... Strănută din nou.

— Cine? Atenea? spuse ea cu răutate. Serios? Atât de pasi-onală era?

— Era, o asigură el și trase cu putere de câinele său, care insista să-l târască spre un sac de cartofi fără stăpân. Nu avea vreun antihistaminic? suspină obosit și adăugă: Nu înțeleg, de ce Sherlock nu a detectat nimic?

Mónica îi aruncă o privire câinelui și acesta, simțindu-se în sfârșit protagonist, își apropie botul lung și castaniu pentru a o linge pe degete. Ce mult îi plăcea aroma ei! Ea mereu mirosea a cea îmbătătoare apă de colonie de lavandă.

— Stai liniștit, trebuie doar să lucrezi mai mult cu el, minți pe jumătate. Astăzi a fost foarte atent. Sunt sigură că a învățat mult. O cafea?

Merseră târându-și picioarele pe podeaua lucioasă spre Starbucks.

El, uimit, nerăbdător, urmărea trapul fericit al aceluia armă-sar liliptutan.

— Cum reușește?

Mónica îi răspunse cu o expresie întrebătoare.

— Fiera?

Micuța se întoarse ca un soldățel.

— A avut întotdeauna un instinct deosebit pentru narco-tice. Cine știe, poate Sherlock se pricepe mai bine să găsească rămășițe umane sau bancnote legale...

Antolián se strânse ca un arici.

— Aha, dar eu nu... Nici măcar nu pot să ridic cadavrul unui porumbel fără să mi se întoarcă stomacul pe dos.

Merseră în continuare. Fiera conducea alaiul, cu câțiva pași înaintea lui Sherlock, și, din când în când, se zguduia exagerat de la atât de mulți stimuli olfactivi, fără să-și închipuie că foarte curând va împărtăși cu stăpâna sa prima experiență de localizare a unui „non-viu“. Deocamdată știa doar că metamfetamina mirosea a sulf, precum cojile de ou rămase pe fundul găleții; crack mirosea ca tomberonul de plastic încălzit de soare; cocaina însemna mirosul pătrunzător pe care-l simțea când o urcau în acea casă cu roți și, ca prin magie, apăreau în alt loc; iar heroina era dulce și acidă în același timp, asemănătoare cu mirosul ace-lor biluțe verzi care se rostogoleau din când în când pe podeaua bucătăriei și care NU, FIERA! NU SUNT DE MÂNCAT.

În curând, nu avu încotro și trebui să iasă în calea unui grup de oameni evident suspecti, care veneau din față și pe care începu să-i latre ca o posedată.

— Îi opresc? zise Antolián.

— Nu.

Trase ușor de lesă.

— Stop, Fiera.

Antolián atrase atenția asupra crestei punk care îi apăruse cățelușei Chihuahua de la coadă până la cap, era normal?, în timp ce Mónica încerca să ascundă acel episod de furie spon-tană mângâindu-i blana zbârlită. Era conștientă că încă nu

putea controla asta. Animositatea profundă a cățelușei față de capetele prea rotunde: aici intrau chelioși, tunși scurt, budiști, motocicliști cu cască și, se pare, acum și hare krishna precum cei care treceau prin zona de ridicare a bagajelor. Dar, desigur, nu-i putea spune asta lui Antolián. I-ar fi distrus mitul dacă el ar fi aflat că, după un principiu discutabil, toți aceștia erau, în ochii scrutători ai partenerei sale, suspecți doar pentru că existau.

Mama ei alese fix momentul acela pentru a cere din nou atenție prin telefon. Sunase de șase ori. Asta însemna că mai lipseau două sau trei apeluri înainte să cedeze și multe altele pentru a-și depăși propriul record. Câteva ore mai târziu, avea să înceapă din nou și, atunci, Mónica o să poată răspunde. Deocamdată, trebuia să se concentreze să facă turul cu cel pe care-l consilia, chiar dacă nu avea să reușească pe deplin. În ultima vreme, îi părea rău că nu era disponibilă în cea mai mare parte a zilei. O suna pe mama ei când se prăbușea pe saltea, când deja îi era greu să-și găsească cuvintele printre cearșafuri, iar vizitele de la sfârșit de săptămână se redusese la a ronțai ceva împreună, mereu în aceleași locuri, în timp ce răspundea la mesaje pe WhatsApp. Însă în curând o să aibă posibilitatea să se revanșeze. Mai avea doar o lună de practică la masterat pentru a deveni oficial dresoare de câini specializați și apoi va dispune de mai mult timp pentru tot.

Căută privirea lui Antolián, care se îndepărta urmărindu-l pe Sherlock, ce alerga trăgând după el lesa direct spre McDonald's. Câteva secunde mai târziu, începură să se audă strigăte dinspre bucătărie.

Mónica suspină.

Nu era corect... De ce Antolián avusese voie să se prezinte la concursuri și ea nu? Doar din cauza a opt centimetri? Nu,

nu era corect ca opt centimetri să decidă destinul cuiva... dar măcar reușise să obțină un renume ca dresoare în cadrul unității canine.

Îi mai trebuiau doar acea diplomă de specializare... și un caz bun.

Asta ar fi perfect. Ar putea renunța să mai lucreze în aeroport, se gândi, strângându-și din nou în coadă părul negru vâlvoi; ar putea să scape de ambuteiajul de două ore; ar putea să se întindă timp de o jumătate de oră pentru a-l reciti pentru a nu știu câta oară pe Raymond Chandler, în timp ce Fiera ar ronțai un os de pui, după care se dădea în vânt.

Un caz adevărat, preciză Mónica în sinea ei.

Și îi făcu semn cu mâna lui Antolián când îl văzu ieșind de la fast-food cerând scuze și certându-l pe Sherlock, care mestecea mâncare cu fălcile umflate. Aeroporturile nu aveau mister sau crime cu stil, continuă să-și spună în gând în timp ce îi privea apropiindu-se. Traficanții de droguri nu aveau eleganța vechilor mafioți, nu, nici măcar versiunile lor de pe Netflix: trăiau pe Costa del Sol și sârmanii nefericiți prinși pe Barajas erau cei care sfârșeau în închisoare în locul lor, în schimbul câtorva sute de euro.

Antolián îi dădu un ordin câinelui său, dar acesta nu se mișcă. Mónica îi aruncă o privire plină de răbdare, trebuia doar să fie puțin mai ferm. Se întoarse către Fiera: „Caută!“, iar aceasta ieși în grabă, urmată de tovarășul ei bezmetic, să facă turul tradițional de căutare prin coșurile de gunoaie.

— Am căutat pe Google și nu sunt mulți câini polițiști din rasa ei, spuse Antolián, plin de admirație. Fiindcă este o Chihuahua, nu-i așa?, tricoloră, cu cap de măr...

— Este o maidaneză, răspunse Mónica, întorcându-și mândră privirea spre cercetările amănunțite pe care le făcea micuța ei.

Din când în când, se gândea visătoare la ziua în care o găsisse.

De fapt, căuta un Collie sau un Rottweiler pentru a-l antrena cu propriile metode, însă tovarăsa ei de suferință ajunsese să fie acea Chihuahua mică și exagerată care mirosea a popcorn și torcea ca un pisoai când o scărpină în spatele urechilor ei disproporționate. Dar toate acestea au o explicație. De mică, Mónica îi plăcuseră animalele aproape la fel de mult ca misterul, de aceea visul ei a fost întotdeauna să intre în poliție, mai precis în unitățile călare. Însă, după cum se știe, vârsta este un traducător nemilos în limba realității; se pare că, pe măsură ce a crescut, Mónica nu s-a dezvoltat suficient și s-a izbit de propriile limitări fizice: prea scundă, prea slabă; în concluzie, mică. Din acest motiv, s-a format ca dresoare de câini de pază, pentru a fi totuși aproape de cazuri interesante, chiar și de la distanță. Cine-ar fi zis că, în noaptea în care a fost chemată să desființeze o canisă ilegală de la periferia Madridului, avea să-și găsească alter egoul: singurul pui supraviețuitor din acel iad al cățelușilor bolnavi sau morți, cu ochii strălucindu-i la contactul cu lanterna ei printre zierele ude. Odată ce a luat-o în brațe, șoricioaica aceea mică, de doar patru sute de grame, s-a încolăcit tremurând în paltonul ei și nu s-au mai putut despărți.

Nu a fost sigură că era un câine până când a lătrat.

Își amintea, de asemenea, râsetele batjocoritoare ale colegilor săi în mașină pe drumul de întoarcere, când a întrebat dacă ar putea s-o păstreze; fără îndoială, găsisse un câine de talia ei, se amuzaseră.

Ajungând acasă și cercetând-o cu mai multă atenție, a luat în considerare două nume: Gizmo sau Baby Yoda. Dar a doua zi, când a descoperit că era femelă și, mai ales, când a încercat să sară din brațele ei pentru a o proteja de un Pitbull surprins și speriat, care-și aștepta rândul pentru vaccin la veterinar, a decis

că o va numi Fiera. Desigur, acest lucru nu a diminuat ironiile la comisariat, care s-au întetit în prima zi când au văzut-o cu ciudata creatură ițindu-se prin fermoarul rucsacului ei: „Aveți grijă cu mașina de ucis“, au spus unii. „Am mâncat cotlete mai mari“, au răs alții. Și, în timp ce toți râdeau, perseverența stăpână făcea cercetări despre noua sa parteneră, aflând că aparținea unei rase mexicane foarte vechi, că avea o legătură strânsă de rudenie cu lupul, după cum indica al cincilea ei deget, și că era un câine de atac, doar că... mic.

Ideea i-a venit de la acel ultim detaliu.

„Te voi educa pentru ca nimeni să nu rădă de tine că ești mică“, a gândit ea. Avea să demonstreze că Fiera nu era un cățeluș de geantă, că putea fi un câine polițist bun și că ea era o dresoare bună și partenera sa demnă.

Cât instinct în doar un kilogram de câine, s-a gândit în ziua în care a auzit cățelușa lătrând, cu nasul în vânt, la trecerea unei ambulante. Au urmat zilele de alergare prin Parcul de Vest, cu un capăt al lesei legat de talia ei și celălalt prins de acel puricel care sărea pe lângă ea; exercițiile de abdomene în timpul cărora cățelușa stătea întinsă pe burtă, sincronizându-se cu respirația ei; momentul când și-a dat seama că imita întinderile ei de yoga; și după-amiaza de la cafeneaua Garibaldi în care un tip a comis greșeala de a-și strecura mâna în rucsacul greșit și ceva neașteptat și furios ascuns în interiorul acestuia l-a mușcat atât de puternic, încât l-a făcut să fugă urlând dezorientat și fără prada sa. Fiera a ieșit și ea să-l latre frenetic în timp ce fugea. Datorită acelei întâmplări, la comisariat a fost poreclită o perioadă „periscopul“. Acum deja gustase sângele..., spusese Antolián râzând în hohote când a aflat.

Cert este că, de vreme ce legea nu pomenea nimic despre dimensiunea câinilor ca deței, Fiera a reușit să treacă examenele – spre

LBRIS

We know
books